

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 427-1920)

Originalt emne

Foreninger

Foreninger/Fisker- og Fiskehandlerforeninger

Havnen

Havnen/Havnen i Almindelighed

Uddrag fra byrådsmødet den 14. oktober 1920 - side 5

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 427-1920)

Andragende fra Fiskeriforeningen om, at Salgsstedet for Fiskerne i Aaen maa flyttes til Nordre Mole.

Havneudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Mousten havde Indtryk af, at Fiskerne blev noget forurettet, for de hævdede, at naar de kom op i Aaer med deres Fisk, var de nødt til at sælge dem, for de døde, hvis de skulde tilbage i salt Vand. Maaske var der ikke noget at gøre, men Taleren vilde dog gerne henstille til Havneudvalget at forhandle med Fiskerne og undersøge, om der muligvis kunde findes en anden Plads.

Chrstensen formodede, at dette Andragende stod i Forbindelse med Sagen om Understøttelse til arbejdsløse Fiskere, hvilken Sag jo var overgivet til Dyrtidsudvalget. Taleren vilde derfor spørge dette, om der ikke havde været forhandlet med Fiskerne om en anden Maade at afsætte Fisken paa, saa de kunde faa noget mere for den, og Befolkningen til Gengæld faa den noget billigere end til den Pris, som Gadehandlerne tog, for den var indtil 3 Gange højere end det, det selv betalte for Fisken.

Formanden gjorde opmærksom paa, at Andragerne modsagde sig selv, idet der et Sted stod, at de smaa Baade blev favoriseret ved, at de kunde gaa op i Aaen, og et andet Sted stod der, at Vandet her var forplumret og dræbte Fiskene. De to Ting kunde ikke rime sammen. Men Hovedsagen var, at der ikke var Plads ved Nordre Mole. Naar man havde baade en dyb og en grund Havn, maatte de smaa Baade henvises til den mindre dybe Plads.

Marthin Pedersen vilde til Christensen sige, at Udvalget havde konfereret med Fiskerne om Salg af deres Fangst, men de havde erklæret det for udelukket, at de selv kunde forhandle Fisken, saa det lod sig næppe ordne paa den Maade. De havde ogsaa her hævdet, at Vandet i Aaen dræbte Fiskene; men naar Kommunen ikke kunde anvise dem en anden Plads, blev man sikkert nødt til at gaa den anden Vej og understøtte dem i Henhold til Dyrtidsloven for Fiskere.

Niels Jensen hævdede, at der aldrig kom Baade med levende Fisk i Aaen; det var lukkede Baade med Sild, og dem havde Vandet ingen Indflydelse paa. Det kunde derfor næppe passe, naar man paastod, at Fiskene kvaltes i Aaen.

Vald. Pedersen syntes, at Marthin Pedersens Udtalelse om Hjælp til Fiskerne var ikke saa lidt ved Siden af; for det vedkom jo slet ikke den foreliggende Sag. Men Fiskerne var begyndt at spekulere i forskellige Forhold.

Christensen kunde tænke sig, at der ved Kommunens Foranstaltning blev oprettet forskellige Udsalgssteder for Fisk omkring i Byen, saa Folk kunde faa Fisk til en rimelig Pris. Noget lignende var praktiseret i København.

Formanden havde igennem mange Aar set paa Fiskesalget ved Mindebro og havde aldrig opdaget, at Fiskerne var nødt til at kassere noget, saa denne Paastand havde næppe noget paa sig. Den anden Side af Sagen var Understøttelse til Fiskerne. Men hvis man skulde til at understøtte, hver Gang en Korporation kom i Tanker om, at de ikke vilde arbejde, saa kunde det let ende med, at alle Mennesker skulde understøttes. Hvis der var saa stor Forskel paa Fiskeprisen ved Havnen og i Gaderne, kunde man jo rette, en kraftig Opfordring til Folk om selv at gaa ned til Havnen og købe deres Fisk. Ellers vilde Taleren henstille at slutte sig til Indstillingen.

Indstillingen vedtoges.